

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8MCdo/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	7211208242
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7211208242.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Daňový úrad Košice IV., so sídlom v Košiciach, Južná trieda č. 8, proti odporkyni FRUCONA Košice, a. s., so sídlom v Košiciach, Textilná č. 6, právne zastúpenej JUDr. Milanom Weiczenom, advokátom, Advokátska kancelária ČOLLÁK, WEICZEN, VANKO & PARTNERI, so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 19, o určenie neplatnosti právnych úkonov, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 45 C 47/2011, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 5. septembra 2012 č. k. 45 C 47/2011-173 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2013 sp. zn. 2 Co 346/2012-186, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2013 sp. zn. 2 Co 346/2012 ako aj uznesenie Okresného súdu Košice II z 5. septembra 2012 č. k. 45 C 47/2011-173 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II uznesením zo 14. novembra 2011 sp. zn. 45 C 47/2011 konanie zastavil podľa § 104 O. s. p. z dôvodu, že v predmetnom konaní od počiatku chýbala spôsobilá strana občianskoprávneho sporu. O trovách konania nerozhodol s tým, že o týchto rozhodne osobitným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd na základe odvolania navrhovateľa uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Okresný súd Košice II 5. septembra 2012 sp. zn. 45 C 47/2011 uložil navrhovateľovi nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 46.098,144 Eur na účet právneho zástupcu odporcu do 15 dní od právoplatnosti uznesenia.

Krajský súd v Košiciach uznesením zo 17. januára 2013 sp. zn. 2 Co 346/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že zaviazal navrhovateľa zaplatiť na účet advokáta JUDr. Viliama Weiczena trovy odvolacieho konania vo výške 5.766,97 Eur. Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa správne vo veci zistil skutkový stav a správne aj rozhodol, keď priznal odporcovi trovy konania v súlade s ustanovením § 146 ods. 2, veta prvá O. s. p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky vyhovel podnetu navrhovateľa a mimoriadnym dovolaním

napadol uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 17. januára 2013 č. k. 2 Co 346/2012-186 a uznesenie Okresného súdu Košice II z 5. septembra 2012 č. k. 45 C 47/2011-173 v celom rozsahu. Podľa jeho názoru bol týmito rozhodnutiami porušený zákon, a preto navrhol uvedené rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie. Uznesenie, ktorým sa rozhodlo o zastavení konania (a o postupe podľa § 151 ods. 3 O. s. p.) sa stalo právoplatným 28. júna 2012. Podľa § 151 ods. 3 O. s. p. pri použití § 151 ods. 1 O. s. p. mali byť trovy konania bez výzvy súdu vyčíslené najneskôr do troch pracovných dní od 28. júna 2012. Ak takémuto vyčísleniu trov konania nedošlo, mal súd prvého stupňa podľa § 151 ods. 3 O. s. p. postupovať podľa § 151 ods. 2 O. s. p. a nepriznať odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ak súd prvého stupňa tak nepostupoval a 1. augusta 2012 písomne vyzýval na vyčíslenie trov konania v lehote 10 dní, potom konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Predmetom konania bolo určenie neplatnosti právnych úkonov, súd prvého stupňa použil pri výpočte trov právneho zastúpenia ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a vychádzal z tarifnej hodnoty určenej výškou dividend podľa Dohody o výplate dividendy. Je toho názoru, že pri výpočte trov právneho zastúpenia malo byť v danej veci použité ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky, preto uznesenie súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach sp. zn. 2 MCdo 18/2008, 5 MCdo 21/2007, 5 MCdo 9/2010, 3 MCdo 9/2009. Odvolací súd napriek uvedenej vade konania potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., teda v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa, pričom z rovnakého posúdenia veci vychádzal aj pri trovách odvolacieho konania.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora uviedol, že generálny prokurátor sa stotožnil s jeho tvrdeniami uvedenými v návrhu na podanie mimoriadneho dovolania. Voči nemu nemá námietky. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

Odporca vo svojom vyjadrení žiadal mimoriadne dovolanie odmietnuť, alternatívne zamietnuť z dôvodu, že nie sú splnené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní podľa § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. Zároveň žiadal, aby dovolací súd zaviazal navrhovateľa nahradiť odporcovi trovy dovolacieho konania v sume 11.525,02 Eur. Odporca v konaní navrhol súdu, aby zaviazal odporcu nahradiť mu trovy konania v podaní označenom ako vyjadrenie I žalobe zo 4.5.2011. Po právoplatnosti potvrdzujúceho uznesenia krajského súdu o zastavení konania súd vyzval odporcu na vyčíslenie trov konania, na čo odporca v súdom určenej lehote reagoval a trovy vyčísliť. Odporca námietku týkajúcu sa nesprávneho postupu okresného súdu pri výzve na vyčíslenie trov konania v odvolaní proti jeho uzneseniu neuplatnil a nie je známe, či túto námietku uplatnil v podnete na podanie mimoriadneho dovolania. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MCdo 13/2007, 4 MCdo 19/2008, 2 MCdo 14/2005, 2 MCdo 15/2005, 4 MCdo 15/2005, z ktorých vyplýva, že požiadavka ochrany práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu ako podmienka konania o mimoriadnom dovolaní nie je daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku opomenul hájiť svoje práva najmä nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. ich oneskoreným podaním, hoci ich mohol využiť. Tiež poukázal aj na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 307/2012, I. ÚS 136/2006. Ak odporca ako podnecovateľ pochybil v konaní pred okresným súdom a krajským súdom hájiť svoje práva a neuplatnil efektívne a účinne námietku o tvrdenom nesprávnom postupe okresného súdu pri výzve na vyčíslenie trov konania. Mimoriadne dovolanie v tomto smere nahrádza absentujúcu procesnú aktivitu samotného odporcu a preto nie sú splnené podmienky konania o mimoriadnom dovolaní. Uznesenie okresného súdu o zastavení konania nie je rozhodnutím vo veci samej. Ide o procesné rozhodnutie vydané v dôsledku zistenia nedostatku procesnej spôsobilosti navrhovateľa. Zistený nedostatok podmienok konania bol dôvodom na zastavenie konania a súd vo veci samej ani nekonal a nerozhodoval. Z dôvodu, že rozhodnutie vo veci samej vydané nebolo, nie je namieste aplikovať generálnym prokurátorom ustanovenie § 151 ods. 3 O. s. p. Pri výzve mal preto okresný súd postupovať podľa § 151 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Okresný súd vyzval odporcu na vyčíslenie trov konania v lehote desiatich dní,

čo odporca aj učinil. Rozdiel medzi zákonnou lehotou a lehotou určenou vo výzve nemožno pripísať na ťarchu odporcu a preto je potrebné ním predložené vyčíslenie trov konania považovať za riadne a včasné (§ 204 ods. 2 O. s. p. pre analógiu). K výpočtu trov právneho zastúpenia zastáva názor, že súdy oboch stupňov vyčíslili v zhode s navrhovateľom v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. - Výklad predmetnej vyhlášky prvostupňovým súdom zodpovedá požiadavkám gramatického, systematického a logického posúdenia citovaných ustanovení. Názor generálneho prokurátora o tom, že správne sa mali trovy vyčísliť podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky je potrebné s odkazom na aktuálnu judikatúru ústavného súdu považovať za prekonaný. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012 v zmysle ktorého ak ...“z gramatického, logického a systematického posúdenia citovaných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (§ 9 ods. 1) možno vyvodiť záver, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom daného súdneho sporu, peniazmi oceneľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k takejto veci, pretože citovaný právny predpis dôsledne rozlišuje situácie pre náhrady trov konania, kedy je predmet právneho sporu, o ktorom vlastníctve sa rozhoduje, peniazmi oceneľný, a kedy nie je.“. Odporca je preto toho názoru, že závery ústavného súdu sú aplikovateľné aj v súdnej právnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 3 O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené.

Podľa § 243e ods. 1 O. s. p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243e ods. 2 O. s. p. mimoriadne dovolanie možno podať len proti tomu výroku súdneho rozhodnutia, ktoré účastník konania, osoba dotknutá týmto rozhodnutím alebo osoba poškodená týmto rozhodnutím súdu namietala.

Podľa § 243e ods. 3 O. s. p. generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov (§ 242 ods. 2).

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd viazaný nielen rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.). Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu podľa § 242 ods. 1 vetu druhú O. s. p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ § 237 O. s. p. (či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdov, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na návrh, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Vady konania v zmysle § 237 O. s. p. generálny prokurátor nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že konanie súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je namietaná, je procesná

vada, ktorá, na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, okrem vád uvedených v § 237 O. s. p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvého stupňa spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora (i dovolania účastníka) odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Dovolateľ vytýka predmetnú vadu pri právnom posúdení veci dôvodne.

Podľa § 151 ods. 1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O. s. p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 151 ods. 3 O. s. p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Podľa § 151 ods. 4 O. s. p. ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane.

Podľa § 170 ods. 1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd je viazaný uznesením, len čo ho vyhlásil; ak nedošlo k vyhláseniu, len čo bolo doručené, a ak netreba doručovať, len čo bolo vyhotovené.

O povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Z § 151 O. s. p. vyplýva, že súd rozhoduje o náhrade trov konania na návrh. To znamená, že pre priznanie náhrady trov konania je potrebný procesný úkon účastníka konania, ktorým žiada rozhodnúť o náhrade trov konania a tiež jeho úkon, ktorým požadovanú náhradu vyčísľuje.

Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 151 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 55 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje lehotu na urobenie úkonu, určí ju, ak je to potrebné, predseda senátu, samosudca alebo nimi poverený zamestnanec súdu. Lehotu, ktorú určil, môže predseda senátu alebo samosudca tiež predĺžiť.

Pod pojmom lehota je treba rozumieť časové ohraničenie, v ktorom je treba urobiť určitý procesný úkon, a pre prípad, že takýto úkon je urobený spája s ním právne dôsledky predpokladané zákonom, ktoré sú iné, ako právne dôsledky v prípade, ak takýto úkon nebolo urobený v danom časovom ohraničení. V závislosti od subjektu určenia lehoty Občiansky súdny poriadok rozlišuje lehotu na zákonnú a sudcovskú. Zákonná lehota je stanovená všeobecne záväzným predpisom, a táto nemôže byť súdom bez ďalšieho predĺžená. V niektorých prípadoch za účelom odstránenia tvrdosti zákon umožňuje

súdu, aby odpustil zmeškanie zákonnej lehoty. Sudcovská lehota je lehota, ktorú pre vykonanie procesného úkonu alebo splnenie povinnosti určil súd. Takto určenú lehotu môže súd predĺžiť kedykoľvek a bez akýchkoľvek obmedzení. Ďalšou výraznou odlišnosťou zákonných a sudcovských lehôt sú odlišné dôsledky uplynutia lehoty. Uplynutie zákonnej lehoty má spravidla za následok zánik práva účinne uskutočniť procesný úkon. Ak ide o sudcovskú lehotu, jej nesplnenie bez ďalšieho, spravidla nemá za následok zánik práva na uskutočnenie procesného úkonu (viď napríklad Števček/Ficová a kolektív, Občiansky súdny poriadok - komentár I. diel, druhé vydanie, C-H-Beck, str. 182 tiež Jaroslav Krajčo, Daniela Sučanská, Agnesa Čierna, Ondrej Krajčo, Občiansky súdny poriadok - komentár I. diel, V. aktualizované vydanie, str. 248).

Občiansky súdny poriadok pre vyčíslenie trov konania určuje lehotu troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia. V danom prípade za vyhlásenie rozhodnutia je potrebné považovať deň doručenia rozhodnutia o zastavení konania a za deň vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu deň doručenia tohto rozhodnutia (viď Števček/Ficová a kolektív, Občiansky súdny poriadok - komentár I. diel, druhé vydanie, C-H-Beck, str.604). Z obsahu spisu vyplýva, že odporca nepostupoval v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a trovy konania, ktoré si uplatnil nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote, t. j. do troch pracovných dní od vyhlásenia (resp. doručenia) rozhodnutia o zastavení konania. Odporca (v zastúpení advokátom) prevzal rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým súd konanie zastavil, dňa 21. novembra 2011 (pondelok). Lehota na vyčíslenie trov konania uplynula dňa 24. novembra 2011 (ktorý deň bol štvrtok). Taktiež trovy odvolacieho konania si odporca nevyčísľil v zákonom určenej lehote. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo odporcovi (jeho právnomu zástupcovi) doručené 20. júna 2012 (streda). Lehota na vyčíslenie trov odvolacieho konania uplynula dňa 25. júna 2012 (pondelok). Trovy konania odporca vyčísľil až podaním, ktoré doručil súdu dňa 15. augusta 2012, teda zjavne po lehote určenej zákonom.

Zákonná lehota stanovená všeobecne záväzným predpisom nemôže byť súdom bez ďalšieho predĺžená. Preto pre danú vec nie je rozhodujúce, že súd prvého stupňa následne odporcu vyzval na vyčíslenie trov konania.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom generálneho prokurátora, že ak odporca nevyčísľil trovy konania v zmysle § 151 ods. 1, veta druhá O. s. p., postupovali súdy oboch stupňov nesprávne, ak priznali odporcovi trovy právneho zastúpenia.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že mimoriadnym dovolaním napadnuté uznesenia súdov nižších stupňov (o trovách konania) spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a že generálny prokurátor dôvodne podal mimoriadne dovolanie, keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj uznesenie okresného súdu o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2, 3 a 4 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené vyššie sa v ďalšom už nezaoberal správnosťou výpočtu trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o mimoriadnom dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a konania o mimoriadnom dovolaní (pozri primerane § 243d ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.